

bodig, in verband met bovenstaande waarnemingen en de voorstelling van enkele onzer lezers betreffende het overwinteren van de Roeken in Ierland, eens de aandacht te vestigen op deze uitspraak van Eagle Clarke: »The Irish movements are chiefly irregular and unimportant, and Ireland is not¹⁾ resorted to by the continental visitors for winterquarters.« (Vide »British Birds« Vol I, page 255)].

(Wordt vervolgd).

¹⁾ Cursiveering van ons.

NASCHRIFT: De heer J. Drijver zond ons enkele gegevens, toen de copie reeds verzonden was, zoodat ze tot onze spijt niet meer opgenomen konden worden:

23 Februari — Trek van Kieviten *.

5 Maart — Trek van Kieviten *; »eerste« Ooievaar (Bloemendaal).

6 Maart — 2 Ooievaars (Bloemendaal).

9 Maart — Trek van Kneutjes.

10 Maart en 11 Maart — Telkens enkele Wulpen.

15 Maart — Tiftjaf gehoord te Santpoort.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

Schrikkleuren. — De Zebra-rups van den Jacobsvlinder is een bekend voorbeeld van schrik- of waarschuwingskleuren en zijn onsmakelijkheid is zoo groot, dat de vogels hem met rust laten. Hetzelfde wordt beweerd van de rups van de Harlekijn of Bonten Bessenvlinder (*Abraxas grossulariata*). De bekende Engelsche onderzoeker Walter E. Collinge deelt echter mede (Nature 24 Juli 1919) dat hij zoowel imagines als rupsen van dezen vlinder, maar vooral rupsen, aantrot in de maag van zanglijster, groote lijster, merel, koolmees, grasmusch, huis-musch, geelgors en koekoek; in 1918 op zeven achtereenvolgende dagen zeer veel bij zanglijster en groote lijster. Die zanglijsters voerden er haar jongen mee, maar op een goeden dag hielden ze daar opeens mee op. Collinge onderzocht de bessenstruiken, maar vond er nog een menigte rupsen, waarvan hij er een veertigtal meenam om te kweken. Al deze rupsen bleken geïnfecteerd te zijn door sluipwespen en er kwam er niet een tot ontwikkeling. Collinge vermoedt nu, dat de zanglijsters de met sluipwespenlarven bezette rupsen niet wilden hebben. Dit is een zeer gewichtige zaak, die nader onderzoek vergt. Blijkt Collinge's veronderstelling juist, dan vervalt de aloude strijdvraag, in hoeverre de vogels minder nuttig zouden zijn, doordat ze tegelijk met de rupsen ook de nuttige sluipwespen verdelgen. We hopen hier meer van te hooren. T.

De Vogels en de Bessenspanner. — In een volgend nummer van *Natura* krijgen we al dadelijk opmerkingen van Edward R. Spijker uit Oxford. Deze wijst er op, dat nood leert bidden en dat de vogels in tijden van gebrek nog al eens gevaarlijke en onsmakelijke insecten eten. Hij veronderstelt daarom, dat die lijsters van Collinge ophielden met het eten van de *Abraxas*-rupsen, omdat ze ergens anders een smakelijker voedsel in voldoende voorraad hadden aangetroffen. Ook betwijfelt hij het, of de lijsters wel aan een rups zouden kunnen zien, of hij met sluipwespeieren of larven is bezet. Er moet dus nog eens degelijk op gelet worden en zoo mogelijk geëxperimenteerd: een heel aardig en dankbaar stukje werk voor een ornithologisch station.

Spijker vertelt nog een aardige bijzonderheid van de schildvinken. Als de linde bloeit, dan komen bijen, hommels en wespen in menigte op den honing af en zuigen zich zoo vol, dat ze niet goed meer in staat zijn om te steken. Dan hebben de vinken hier en daar ontdekt en die komen dan er op af, vangen al dat stekende goedje, pikken het achterlijsend met den angel van hun prooi af en verzwelgen de rest. Een paar jongen, die met hun ouders den boom bezochten, durfden zelf geen bijen of wespen vangen, maar aten ze wel op, wanneer de ouden ze eerst ontwapend hadden. Noteer dit eens voor 't volgend jaar, als weer de linde bloeit; ook bij honingdauw-boomen moet zoo iets wel kunnen voorvallen. T.